

ρό του τὸ χέρι πῶς εἶναι δυσκίνητο καὶ ὥρες ὥρες πῶς τρέμει ;

ΑΝΝΟΥΛΑ. Δὲν πρόσεξα.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Καὶ τώρα ἡ κατάστασή του δὲν εἶναι διόλου καλή... Μὴν τότε βλέπεις ἔτσι ζωηρὸ καὶ κόκκινο, μπορεῖ ἄξαφνα ἐκεῖ ποῦ κάθεται νὰ μᾶς ἀφίση χρόνια.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Τὸν κακομοῖρη !

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀνακατέβουμε σὲ τίποτις... Τὸ μυαλό του δὲν πρέπει νὰ κουράζεται, χίλιες φορές τὰ εἶπα τῆς μητέρας.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Τότε ἂς μὴν τὸν ἔχουμε μαζί τους.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Τί νὰ τῆς πῶ ἐκεῖνῃς τῆς μάννας μου... Μ' ἂς τάφῃσουμε ἀφτὰ γιατί πολὺ μὲ πειράζουνε σὰν τὰ συλλογίζουμαι.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Πατέρας σου εἶναι, τί θὰ πῇ...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Τονὲ τρέμω.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Ναί, μὰ καὶ σὺ τὸ παρακάνεις... πόσοι καὶ πόσοι πάθανε κόλπο καὶ ζήσανε πολλὰ χρόνια...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Δὲ σοῦ λέω, μὰ... Ἄς τα τώρα ἀφτὰ... Δὲ μοῦ λές, πῶς τὰ πήγατε τὴν περασμένη βδομάδα στὸ χορὸ τῶν Κυριῶν ; Πέτυχε ;

ΑΝΝΟΥΛΑ. ὦ ! ἔξοχα, φίλη μου, ἐξαίσιμα, ποτέ μου δὲ θυμοῦμαι τέτοια ἐπιτυχία, ἂν καὶ γὼ, ξέρεις, ἔνεκα τῆς ἰδιοτροπίας ποῦ ἔχει ὁ πατέρας, δὲν πηγαίνω ἀπάνω κάτω στοὺς χοροὺς... Ἀλλὰ τί κόσμος, τί λούσα, ὅλη ἡ ἀριστοκρατία ἐκεῖ εἴτανε μαζωμένη, μόνο ἐσὺ ἔλειπες.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Λυπήθηκα πολὺ, μὰ δὲν εἴμουναι κ' ἐτοιμη... εἴτανε καὶ λιγάκι ἀδιάθετος ὁ Μιμίκος, δηλαδή πρόφαση, δὲν τοὺς ἀγαπᾷ διόλου τοὺς χοροὺς ἐκεῖνος.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Κρίμας! ἔχασες πολὺ, κατημένη.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Τί νὰ κάνουμε; ἂς εἴμεστα καλὰ καὶ πηγαίνουμε τοῦ χρόνου, νέες εἴμαστε ἀκόμη.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Δὲ σοῦ λέω...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Καὶ ποῖος εἴτανε τὸ λοιπὸν, δὲ μοῦ λές ;

ΑΝΝΟΥΛΑ. Ποῦ νὰ θυμηθῶ τώρα ἕνα-ἕνα, σοῦ εἶπα ὅλη ἡ ἀριστοκρατία.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Κανέναν ἀπὸ τοὺς πολὺ γνωστούς, ἀπὸ τοὺς πολὺ φίλους ;

ΑΝΝΟΥΛΑ. Ἴσως εἴτανε... δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ἀπὸ κείνους ποῦ ἔρχονται σπῆτι μου...

ΑΝΝΟΥΛΑ. Ἀπὸ κείνους ποῦ ἔρχονται σπῆτι σου... Ἄ ναί, εἴτανε ὁ κύριος Δάμος μὲ τὴ γυναῖκά του... ἐκεῖνο τὸ μισογύναικο, θυμᾶσαι ποῦ τὴν πειράζανε στὸ σκολειό, καὶ ὁ κύριος Βλάσης μὲ τὴν ἀδερφή του, ὃ ἡ Φοφὼ ἔκανε μεγάλο φουρόρε, πρῶτη εἴτανε στὴν ὁμορφιά καὶ στὴ χάρη... ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ ἀπὸ ὅλα τῆς περισσότερο θάμαξα τὴ χτενισιά τῆς, μὲ ὠραῖες χτενίσες ποῦ λαμποκοποῦσαν στὰ πλάγια... Ὅλοι πιά πηγαίνανε καὶ τὴν ἀγκαζερναμε... Καὶ σοῦ εἶχε πιά ἐκείνη μιὰ περηφάνεια... ἀφτὴ καὶ ἄλλη.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ἐκείνη τῶς ἀφτὸ τὸ φυσικό... Μὰ μόνε ἀφτοὶ εἴτανε ;

ΑΝΝΟΥΛΑ. Δὲ θυμοῦμαι κανένα ἄλλο... Ἴσως πάλι νὰ εἴτανε, μὰ ποῦ νὰ τότε διῶ μέσα σὲ τόσο κόσμο...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ἐσὺ πάντα ἔτσι εἶσαι, τὸ δικό σου τὸ κέφι κοιτάξεις.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Τί πρέπει νὰ κάνω λοιπὸν ; Νὰ κάθουμαι νὰ σημειώνω ποῖος εἶναι ἐδῶ καὶ ποῖος ἐκεῖ ;...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Βέβαια, ἂν εἴτανε ὁ Θυμάκης σου δὲ θὰ σοῦ διάφεγε...

ΑΝΝΟΥΛΑ. Σῶπα, κατημένη... ἕνα παιδί ἐκεῖ ἀποκατάστητο...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ἀποκατάστητο... Κρύψ'τα κρύψ'τα ἢ πλάκωσ'τα καλῆτερα νὰ βγοῦνε πουλιά.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Ἄς τὰ μπόσικα καὶ δὲ μᾶς κάνουνε καλό.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Τὰ μουντάρικα θές νὰ πῇς.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Ἀνοήσιες λές. (Βαστᾷ σιωπῇ, ἐνῶ οἱ δύο γυναῖκες ξακολουθοῦνε τὸ κέντημά τους, ὕστερα κοιτάζει ἡ Ἀννούλα ἀπὸ τὸ παράθυρο). Βράδιασε... θεοσκότεινα ἔξω... Τὸ σπῆτι σου εἶναι τόσο σκοτεινὸ ποῦ δὲ νοιώθεις ἂν εἶναι μέρα ἢ νύχτα σὰ δὲ διεῖς ἀπὸ τὸ παράθυρο.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ἀννούλα, δὲ μοῦ κάκισες, θαρρῶ...

ΑΝΝΟΥΛΑ. Γιατί νὰ σοῦ κακιώσω;

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Γιὰ τὰ χωρατὰ ποῦ σοῦκαμα.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Δὲ βαριέσαι... Μήπως δὲ σὲ ξέρω τί πειράχτρα ποῦ εἶσαι...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Πειράχτρα ἐγὼ ;

ΑΝΝΟΥΛΑ. Ἐσὺ, ἡ Κλειούλα Καλούδη.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ἀλλοιῶτακα ἔπρεπε νὰ μὲ ὀνομάσης...

ΑΝΝΟΥΛΑ. Πῶς ;

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Εἰλικρινή. Ποῦ δὲν ἀγαπῶ τὰ ψέματα, ποῦ ἡ ψυχὴ μου δὲν τὰ σηκώνει καὶ μ' ἀρέσει ὑπερβολικὰ ἢ καλῆτερα δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἄλλοιῶτακα, παρὰ νὰ λέω τὰ σῶκα, σῶκα καὶ τὴ σκάφη, σκάφη... Μοῦ κάνει κόπο σὰν προσβέλω, μὰ δὲν μπορῶ ἄλλοιῶς, δὲν μπορῶ.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Τὸ νὰ λές κανεὶς ἀλήθεια δὲν εἶναι ἄσκημο πράμα...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Νομίζεις πῶς μοῦ τὸ ἐπιβάλλουνε... Σὰν ἄνθρωπος κ' ἐγὼ στὴ ζωὴ μου ἔτυχε νὰ πῶ ψέματα, μὰ πολλὰς φορές ἔκλαψα καὶ κλαίω γι' ἀφτὴ μου τὴν ἀδυναμία... Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητή μου, ἔχω κάνει τὴν πεποίθησιν πῶς ἡ ψευτιά εἶναι καρπὸς τῆς δουλείας.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Σὲ ποῖο μέρος τοῦ κόσμου δὲ λένε ψέματα, δὲν ὑποκρίνονται ;

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ὁ καρπὸς ἀφτὸς τῆς σκληρῆς ἔχει μολύνει ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ ἔστρο ποῦ τὸ λένε γῆ, ἢ ἴσως μάλιστα εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς δὲν ξέρω πόσες οὐσίες του. Ψευτιά λοιπὸν θὰ πῇ δουλεία, θὰ πῇ ἀδυναμία, καὶ ἀλήθεια θὰ πῇ λεφτεριά καὶ δύναμη... Ὁ ἄνθρωπος μόνον θέληση ἔχει λεφτερῆ, μὰ τὴ νὰ τὴν κάνης τὴ λεφτερῆ θέληση σὰ δὲν ἔχεις τὴ δύναμη νὰ τὴν ἐπιβάλης ;

ΑΝΝΟΥΛΑ. Τί περίεργα πράματα ποῦ λές, ἀγαπητή μου... μὲ κάνεις καὶ σκέφτομαι... θυμοῦμαι πῶς ἀπὸ μικρὴ εἶχες κάτι περίεργες παραξενιές. (Κοιτάζει σαστισμένα τὴν Κλειούλα ποῦ κοιτάζει τὸ κέντημά της κ' ὕστερα θυμωμένη τὸ τσακίζει). Τί κάνεις ἀφτοῦ, κατημένη ;... Ἐκεῖ ποῦ μιλεῖς σὲ παίρνουνε οἱ θυμοὶ καὶ δὲν ξέρεις τί κάνεις.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ (Δείχνει τὸ κέντημά της). Διές, Ἀννούλα, μοῦ φαίνεται πῶς ὁ κόπος μου πάει στὰ χαμένα...

ΑΝΝΟΥΛΑ (Παρατηρεῖ). Γιατί ;

ΚΛΕΙΟΥΛΑ (Μὲ θυμό). Δὲν τὸ πέτυχα... διὲ ἐδῶ βελονιές... καμάρωσε χρωματισμό... νομίζεις πῶς ἔχασα νὰ κεντῶ... μ' ἔρχεται νὰ τὸ κάνω χίλια κομμάτια...

ΑΝΝΟΥΛΑ (Παίρνει τὸ κέντημα τῆς Κλειούλας καὶ τὸ παρατηρεῖ). Δὲν εἶναι ἄσκημο... Δὲ σοῦ λέω πῶς εἶναι σὰν τ' ἄλλα σου... μὰ καὶ ἀφτὸ καλὸ εἶναι...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Νὰ διῶ τὸ δικό σου. (Τὸ βλέπει) Τὸ δικό σου εἶναι λαμπρό... (Μὲ θυμό) Ἐχάσα νὰ κεντῶ... Γιὰ ὅ,τι δὲν εἶναι τέλειο νοιώθω συχασιά... (Ἀρπάζει τὸ κέντημά της ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ἀννούλας καὶ τὸ κομματιάζει. Ἡ Ἀννούλα προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει). Νὰ πάῃ στὸ διάβολο τέτοιο κέντημα.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Τί κρίμα, τί κρίμα !

ΚΛΕΙΟΥΛΑ (Πετᾷ τὸ καταστραμμένο κέντημα καταγῆς καὶ ξαπλώνεται στὸ σοφᾶ). Νὰ ρημάζουν ὅλα.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Μὰ τί ἔπαθες.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ (Μὲ ἀπογοήτεψη). Μ' ἔρχεται νὰ τὰ ρημάξω ὅλα... νὰ τὰ κομματιάσω... τὰ τζάμια, τίς καρέγλες, τὰ τραπέζια... ὅλα, ὅλα.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Ἀπορῶ μ' ἀφτὰ σου τὰ νέβρα. Ὁρες, ὥρες σὲ πίνουνε.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ἐτσι εἶναι σὰ θάνατος... ἄλυσ-σίδες, ἄλυσσίδες... σὲ βάζουνε στὸ κάτεργο καὶ σοῦ δείχνουνε τί πρέπει νὰ κάνης καὶ πῶς πρέπει νὰ σκεφτῇς... εἶπες τὴ σκέψη σου ; Εἶναι ἐνάντια ἢ σκέψη σου στοὺς νόμους ; Σὲ βάζουνε τίς χειροπέδες καὶ σοῦ σπάνουνε τὰ κόσια μὲ τὸ βούρδουλα...

ΑΝΝΟΥΛΑ. Μὰ τί φέλνεις ;... Δαιμονίζεσαι ;

ΚΛΕΙΟΥΛΑ (Μ' ἔξαψη). Ψέματα λέω... Δὲν εἶναι κάτεργο ἢ κοινωνία... μπορεῖς νὰ κάνης ὅ,τι θές, ὅ,τι σκέφτεσαι ; Κάνε το καὶ βλέπεις ὕστερα τίς γλώσσες, τὴν περιφρόνηση, τοὺς βούρδουλες ἀφ-τούς... Ἄν μπορῇς ὕστερα σήκωσες τὸ κεφάλι σου καὶ περπάτη ἴσια.

ΑΝΝΟΥΛΑ. Κὰτι ἀλλόκοτες μυρωδιές φέρνει ὁ ἀγέρας.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Τί εἶπες :

(Ἀκολουθεῖ).

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στὴ στήλη αὐτὴ θὰ κρεμῶμε κατὰ βδομάδα, σὰν κει-φάλια ληστῶν, ὅλες τίς ὁσυνταξίες καὶ ἀνορθογραφίες ποῦ βρίσκονται σὲ καθαρευουσιάνικα βιβλία. Συνεργάτες τῆς στήλης αὐτῆς θάναί ὅλ' οἱ ἀναγνώστες μας, ἀρκεῖ μοναχὰ πλάι στὸ βαρβαρισμὸ ποῦ θὰ μᾶς στέλνουνε νὰ σημειώ-νουν τὸνομα τοῦ βιβλίου καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς σελίδας ποῦ βρίσκεται).

« Ἀθῆναι 10 Μαρτ. »

Στήλη Α'. στιχ. 6.

...ἐνθυμίζει πολὺ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καθ' ἣν ἄνδρες κ τ ἡ σ α ν τ ε ς ἤδη τὴν φήμην των...

Ἰδία ἐφημερ. 14 Μαρτ.

Στήλη Β'. στιχ. 42 τοῦ ἄρθρου

« Αἱ ἀσθίνεαι καὶ ἡ Φυτοφαγία ».

...εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦτο τὸ κρεῖας δίδε-ται μόνον ἀπέναντι ὁ ξ ἔ ω γ ἀσθενειῶν.

Τῶν σφαιρῶν ἐσφηνωδισῶν

(Ἄστν 18 Φλεβάρη 1906, σ. 1, στήλη 5).

Αἱ ἐκ τῶν ὀρισθειῶν δύο βολῶν ὅπως ρι-φθῶσι παρ' ἐκατέρου δὲν ἐρεθίσθη εἰμὴ μία.

(Γράμμα τῶν κ. κ. Πιερχάκου, Μαυρομιχάλη καὶ Ζυμβρακάκη. Ἄστν, 18 Φλεβάρη 1906, σελ. 3, στήλ. 6).

Εἰς τὴν ἐπαύξεισιν ταύτην ἔδωκαν χώραν (τί θὰ πεῖ ἀφτὸ ;)

(Τράπεζα Ἀθηνῶν. Ἄστν, 17 τοῦ Φλεβάρη 1906, σελ. 1, στήλη 6).